

Regler. Endnu i Forgaars har jeg jo i en længere Udvikling vist Dem, hvorledes vi endog af den Grund have anset det for nødvendigt at foretage visse Indskrænkninger i Bygningsarbejdernes Ret. Disse Indskrænkninger, der her angribes som Utydeligheder og fremhæves som Mangler ved Loven, vilde vi ganske simpelt være blevne fri for, og derefter for Indvendingerne, naar vi ikke just havde tilstræbt, at visse Arbejdere ikke maatte faa denne Ulykkesforsikring, naar andre Arbejdere, der arbejdede under de samme Kaar, ikke erholdt den. Der kan jo være forskellige Meninger om, hvorvidt vi, der have arbejdet paa denne Lov — og det er mange Medlemmer i denne Sal, — have naaet det retfærdigste Resultat. Men der kan ikke være forskellige Meninger om, at vi have stræbt efter det af al Evne. Dette gælder, naar man taler om Ulykkesaarsagerne eller Ulykkeskilderne. Men hvis det ærede Medlem med Udtrykket „stillede under lige Vilkaar“ tænker paa Ulykkesvirkningerne, saa har han sikkert Ret i, at enten et Menneske kommer til Ulykke uden for de Virksomheder, som vi have medtaget i denne Lov, eller han kommer til Ulykke ved disse farlige Virksomheder og Driftsmidler, som vi have optaget, er han lige ulykkeligt stillet, det vil sige med Hensyn til Virkningerne af Ulykkestilfældet, men dette Moment have vi umuligt kunnet tage Hensyn til. Med Hensyn til Aarsagerne er der en Forskel, og vi have taget Ulykkesaarsagerne for os og sagt: I de og de Tilfælde er der Grund til, at vedkommende ikke skal bære de økonomiske Følger af Ulykkestilfældet. Havde vi taget Virkningerne for os — og det er maaske det, det ærede Medlem har sigtet til med sin Udtalelse i Gaar om „lige Kaar“ — vilde vi konsekvent komme til, at det maatte blive Staten som ulykkesforsikrede ikke blot Arbejdere, men ogsaa hele det danske Folk, saaledes som det jo er blevet foreslaaet. Først da vilde man kunne sige, at alle efter Ulykkestilfældet under samme Kaar behandles efter samme Regel. Det, vi have tilstræbt, er imidlertid, at alle indbefattede Arbejdere inden Ulykkestilfældet, naar de arbejdede under analoge Vilkaar, skulle behandles efter samme Regler, saa-

ledes at de samme Ulykkesaarsager gjaldt for alle, i By og paa Land uden Hensyn til, hvilken Virksomhed der dreves, om det var Landbrug, Haandværk eller Industri. Samme Aarsag, samme Virkning, nemlig ensartet Ulykkesforsikring. Ogsaa det Lovforslag fra 1891, som ofte har været paa Tale, gik ud fra, at det var Ulykkesaarsagen, man vilde lægge til Grund, og man var aldeles ikke kommen til den universelle Ulykkesforsikring, paa ingen som helst Maade. Og naar man nu paa tredje Aar i dette Ting vil skildre den Ulykkesforsikring, som var foreslaet i 1890, som en *social Lov* — det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) har jo gjort det forskellige Gange, det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen) sagde det bagefter og endnu flere have udtalt sig i samme Retning — saa maa man jo tilsidst næsten mistvivle om Muligheden af den Erkendelse hos de Herrer, at det er en ganske urigtig Fremstilling. Thi naar man dog — for altsaa at tage det Afsnit, som der her er Tale om, Industriens Ulykkesforsikring — maa erkende, at man ved alle industrielle Arbejders Forsikring efter Lovforslaget i 1891 skulde gaa til den enkelte Arbejdsgiver og forlange en Forsikringspræmie af ham, betalt til en Forsikringsanstalt, i Forhold til den Farlighed, som hans Bedrift havde, og aldeles ikke gik til Samfundet, ikke i fjerneste Maade var der Tale om Samfundet, saa vilde jeg spørge: hvorledes er man saa i Stand til at kalde den Lovgivning, man den Gang vedtog, for en „social“ Lovgivning i Modsetning til en „individualistisk“? Naar Sagen altsaa var den, at man gik til den enkelte Arbejdsgiver og sagde: Du betaler din Præmie efter din Bedrifts Farlighed, efter dine Arbejders Antal og efter udbetalt Arbejds løn til Fordel for dine Arbejders Ulykkesforsikring, saa gad jeg dog vide, hvor længe man i det danske Folketing skal kunne vedblive med det Æventyr, at det var „en social Lovgivning, som tog hele Folket eller dog alle Arbejdere ind under Statens Forsorg“, naar det i Virkeligheden ikke var andet end det, som vi have her, Arbejdsgivernes Ansvarlighed, kun, at Arbejdsgiverne *skulde* være i en bestemt Sammenslutning, en Statsan-